

'Adem in, adem uit en glimlach, Gerner'

Yvonne Gerner (59) had na haar scheiding het gevoel de basis van haar bestaan kwijt te zijn. Ze ging alleen op reis, naar Mali.

"Tegenwoordig glimlach ik wel eens om mezelf, zoveel vrijer en rustiger ben ik geworden. In Mali kreeg ik als bijnaam 'Madame Tranquille', ha, ze moesten eens weten: in mijn huwelijk, mijn gezin, was ik juist een extreme controlefreak. Ik kon niet zonder zekerheid. Nu laat ik het leven op me afkomen. 'Adem in, adem uit en glimlach, Gerner.' Dat is wat ik nu in moeilijke situaties tegen mezelf zeg.

Toen na 26 jaar mijn huwelijk op de klippen liep, hield voor mijn gevoel het leven op. Ik had een goede baan, dat wel, maar mijn basis viel weg. Ik had, wás, niets meer, dacht ik. De zomer kwam, en in een poging vast te houden aan het moederkloekgevoel vatte ik het plan op een huis in Italië te huren, waar ik met alle volwassen kinderen plus aanhang naartoe wilde. Ik dacht er iedereen een plezier mee te doen, maar tot mijn verbijstering bleek niemand zin te hebben. Wat wil mij dit zeggen? vroeg ik mij wanhopig af. Dat ik eindelijk eens moet gaan doen wat ik zélf wil, zei toen een stemmetje. Niet lang daarna werd ik op een ochtend wakker en dacht: ik ga drie maanden op reis. Alleen.

Kort daarvoor had ik een documentaire gezien over Mali en ik was geraakt door de mensen daar: zo zachtmoedig leken ze me, zo mooi. Ik kocht een ticket – ik dééd het gewoon! – en een paar maanden later bevond ik me op een terras van een Malinees hotel, in een alles verpletterende hitte. Ik ben knettergek! schreeuwde mijn bange hart in me. Ik had geen reisplan en om mij heen zag ik alleen maar Afrikanen. Vervolgens ademde ik diep in, diep uit, en glimlachte. Toen pas viel me op: hé, die mensen kijken vriendelijk naar me.

Vanaf het moment dat ik me realiseerde dat ik zelf kon besluiten anders tegen mijn situatie aan te kijken, veranderde mijn wereld. In Mali zag ik van dichtbij hoe vrij mensen leven die niets te verliezen hebben. Elke last die ze moeten dragen, accepteren ze, zonder er woorden of waardeoordelen aan te hechten. De vrouwen tillen de zwaarste manden op hun hoofd, maar laten zich daar niet door neerdrukken.

In Mali oefende ik me in het bij mezelf zijn: hele dagen bracht ik door op mijn matje. Dat ene stukje aarde waarop ik zat, was alles wat telde. Logerend bij mensen thuis, onder Afrikanen, kwam ik los van het plaatje in mijn hoofd, dat ik zo hardnekkig bij mij vond passen. Als ik in plaats van naar binnen naar buiten keek, voelde ik dat ik werkelijk leefde. Van daaruit reageerde ik op wat er op mijn pad kwam. Vrijer, rustiger. Niet meer bang.

Ooit had ik een geweldig gezin, een prachtig huis, ik was getrouwd met mijn grote liefde en toch: de huisje-boompje-beestje-Gerner was een angstige Gerner, weet ik nu. Door de reis naar Afrika ben ik mijn eigen fundament geworden. Wat er ook gebeurt, dat kan ik nooit meer verliezen. Ik ga terug, zoveel is zeker. Maar ook buiten Mali ben ik nu 'Madame Tranquille'." ←

Yvonne Gerner schreef een boekje over haar reis en richtte een stichting op t.b.v. Mali. Meer info: www.rondombaba.nl